

Razmatranje: subota nakon Bogojavljenja

Neka razmišljanja koja mogu pomoći našoj molitvi u ovim posljednjim danima božićnog vremena.

- Krštenje za očišćenje naših grijeha
- Ivan Krstitelj vodi svoje sljedbenike Isusu
- Voditi ljude Kristu

U DANAŠNJEM EVANĐELJU vidimo Isusa u Jeruzalemu s njegovim

učenicima: i krstio je (Iv 3,22). Krštenje kao obred očišćenja od grijeha bilo je predočeno u Starom zavjetu mnogim znacima: Noina arka, prolazak kroz Crveno more, prelazak Jordana... Sam Isus, iako mu to nije bilo potrebno, otišao se krstiti kako bi pokazao svoju solidarnost s onima kojima je potrebno otkupljenje: *Njega koji ne okusi grijeha Bog za nas grijehom učini da mi budemo pravednost Božja u njemu.* (2 Kor 5,21).

Sveti Pavao povezuje Isusovo krštenje s njegovom smrću: *koji smo god kršteni u Krista Isusa, u smrt smo njegovu kršteni.* (Rim 6,3). Zapravo, ovako se Isusovo krštenje prikazuje u istočnoj umjetnosti i duhovnosti: „Ikona Isusova krštenja prikazuje vodu kao tekući grob u obliku mračne špilje, koja je pak ikonografski znak Hada, podzemlja ili pakla. Isusov silazak u ovaj vodeni grob, u ovaj pakao koji ga obavlja sa

svih strana, stoga je anticipacija njegova čina silaska u podzemlje.“[1] I mi smo pozvani sudjelovati u krštenju u Kristovu smrt, nositi svoj svakodnevni križ kako bismo jednog dana mogli uskrsnuti s Njim. To je značenje pomirenja koje čisti ostatke grijeha u našim životima.

Kako nas sveti Josemaría podsjeća, ne moramo tražiti ovo pročišćenje samo u izvanrednim stvarima:

„Pokora je točno ispunjavanje rasporeda koji ste si sami odredili, čak i ako se vaše tijelo opire ili vaš um pokušava to izbjeći sanjajući beskorisne fantazije. Pokora je ustajanje na vrijeme i također ne ostavljanje za kasnije, bez ikakvog stvarnog razloga, onog određenog posla koji vam je teži ili najteži za obavljanje. Pokora je znati uskladiti svoje dužnosti prema Bogu, prema drugima i prema sebi, postavljajući zahtjeve prema sebi kako biste pronašli dovoljno vremena za svaki

svoj zadatak. Prakticirate pokoru kada se s ljubavlju pridržavate svog rasporeda molitve, unatoč osjećaju iscrpljenosti, bezvoljnosti ili hladnoće. Pokora znači biti vrlo milosrdan u svakom trenutku prema onima oko sebe, počevši od članova vlastite obitelji. To znači biti pun nježnosti i dobrote prema onima koji pate, prema bolesnima.“[2]

IZMEĐU Ivanovih učenika i nekog Židova nastade tako prepirka o čišćenju. Dođoše Ivanu i rekoše mu: »Učitelju, onaj koji s tobom bijaše s onu stranu Jordana i za kojega si ti svjedočio – on eno krsti i svi hrle k njemu.« (Iv 3,25-26). Učenici Ivana Krstitelja bili su razumljivo zabrinuti, s obzirom na njihovu naklonost i divljenje prema svom učitelju, vidjevši kako njegov ugled opada na štetu Isusove popularnosti.

Sasvim je prirodno da se pojavi usporedba između dva krštenja, što je u osnovi pitanje o Ivanovom i Isusovom identitetu.

Ivan odgovori: *“Nitko ne može sebi uzeti ništa ako mu nije dano s neba. Vi ste mi sami svjedoci da sam rekao: ‘Nisam ja Krist, nego poslan sam pred njim.’”* (Iv 3,27-28). Ivan ispravlja revnost svojih učenika podsjećajući ih na vlastito učenje i poslanje. On je bio glas koji je najavljivao dolazak Riječi, baš kao što prijatelj zaručnika naviješta prisutnost zaručnika: *Tko ima zaručnicu, zaručnik je. A prijatelj zaručnikov koji stoji uza nj i sluša ga, klikće od radosti na glas zaručnikov. Ta se moja radost upravo ispunila.* (Iv 3,29).

„Ivan je bio veliki odgojitelj svojih učenika, jer ih je vodio do susreta s Isusom o kojem je svjedočio. Nije se uzdizao, nije htio držati svoje učenike vezanima za sebe. Pa ipak,

Ivan je bio veliki prorok, njegova je slava bila vrlo velika. Kad je Isus stigao, Ivan se povukao i pokazao na njega: Za mnom dolazi jači od mene... Ja sam vas krstio vodom, a on će vas krstiti Duhom Svetim (Mk 1,7-8). Pravi odgojitelj ne veže ljude za sebe, nije posesivan. Želi da njegova djeca, odnosno učenici, nauče spoznati istinu i da s njom uspostave osobni odnos. Odgojitelj u potpunosti ispunjava svoju dužnost; pažljiv je i vjeran jer mu je cilj da osoba koja se odgaja sluša glas istine koji govori njezinom srcu i slijedi ga na osobnom putu.“[3]

DANAŠNJE EVANĐELJE ZAVRŠAVA snažnom izjavom svetog Ivana Krstitelja, koja je postala moto kršćana kroz povijest: *On treba da raste,*

a ja da se umanjujem. (Iv 3,30).
Budući da je uzrok istočnog grijeha bio ponos Adama i Eve, Krist nas je otkupio poniznim prihvaćanjem Očeve volje. Njegov primjer je put kojim trebamo hoditi zemljom, a moto Krstitelja je specifičan način provođenja u djelo stvarnosti koju je izrazio sveti Pavao: Ne živim više ja, nego Krist živi u meni (Gal 2,20).

Sveti Josemaría je ovaj stav učinio ključem vlastitog života i stoga je često govorio da je njegov put skrivanje i nestanak, kako bi samo Isus sjao: „Otkad sam odlučio slušati Božji glas, nakon što sam osjetio Isusovu ljubav, osjetio sam u duši želju da se sakrijem i nestanem; da živim te riječi *illum oportet crescere, me autem minui* (Iv 3,30) – da slava Gospodnja raste, a ja se ne vidim.“[4] Papa Franjo je rekao: „Ovo je pravilo svetosti: naše poniženje, da Gospodin raste... Razlika između heroja i svetaca je svjedočanstvo,

nasljedovanje Isusa Krista. Ići Kristovim putem, putem križa. Toliko je svetaca završilo tako ponizno, veliki sveci! I to je ujedno i put naše svetosti. Ako ne dopustimo da se naša srca obrate na tom Isusovom putu – da svaki dan nosimo križ, običan križ, jednostavan križ – i pustimo Isusa da raste; ako ne idemo tim putem, nećemo biti... sveci. Ali ako idemo tim putem, svi ćemo svjedočiti za Krista.”[5]

Dok započinjemo novu godinu, molimo Boga da nam pomogne da vjernije slijedimo ovaj put služenja i poniznosti, ovo novo obraćenje kako bismo nasljedovali Krista. Gospa je rekla da je Bog pogledao na njezino skromno stanje. Riječima iz današnje mise, molimo se da, uz Marijinu pomoć, Krist raste u nama: „Daj, molimo, da se tvojom milošću nađemo na slici onoga u kojem je naša priroda sjedinjena s tobom.“[6]

---

[1] Papa Benedikt XVI., Isus iz Nazareta, Bloomsbury, London i New York, 2007., str. 19.

[2] Sveti Josemarija, Prijatelji Božji, 138.

[3] Papa Benedikt XVI., Homilija, 8. siječnja 2012.

[4] Sveti Josemarija, Pismo 29. prosinca 1947. - 14. veljače 1966., 16.

[5] Papa Franjo, Homilija, 9. svibnja 2014.

[6] Misa u subotu (nakon Bogojavljenja), Kolekta.

---

hr-hr/meditation/razmatranje-subota-
nakon-bogojavljenja/ (21.03.2026.)